

Rutinemessig informasjon

Eilert Ringdal
Forhandlingssjef i Psykologforeningen

Andreas Høstmælingen
fagsjef i Norsk psykologforening
anhostma@gmail.com

Vi har fått en prosedyre der det heter at henviser snarest mulig, og senest innen tre måneder etter inntak, skal ha en skriftlig tilbakemelding fra oss om vurderinger og behandlingsplan.

Jeg mener det etter loven må foretas en vurdering i hvert enkelt tilfelle om en slik tilbakemelding er nødvendig for å yte forsvarlig helsehjelp, og i så fall hvilken informasjon som skal formidles. Jeg oppfatter prosedyren som en rutinemessig oppskrift, der det tas for gitt at det alltid er nødvendig med slik tilbakemelding til legen. For å gjøre en god vurdering, trenger jeg å vite mer om hva slags informasjon som kan anses som nødvendig – et skille mellom «need to know» og «nice to know». Jeg innser at det ikke er noe enkelt svar på dette, men det finnes kanskje noen forarbeider til loven? Vurderingen skal jo gjøres i samråd med pasienten, og mange pasienter vil si «samme for meg» eller «vet ikke» når jeg spør hva de tror at legen kan ha behov for å vite.

Prosedyre-skeptiker Det er helt klart innenfor arbeidsgivers styringsrett å innarbeide slike rutiner. Så sant ikke pasienten aktivt motsetter seg det, kan jeg heller ikke se at dette kommer i konflikt med taushetsplikten. Men: Som alltid skal en viderebringe nødvendig informasjon – verken mer eller mindre. Det er du som skal vurdere hvilken informasjon som er relevant å bringe videre til fastlegen, og det er godt fag å ta dette opp med pasienten først. Fastlegen er som regel interessert i ganske korte to-the-point-brev, med særlig vekt på hvilke momenter fastlegen bør være oppmerksom på i sitt arbeid med pasienten.

Det er du som behandler som er ansvarlig, ikke bare for den behandlingen du utfører selv, også for samarbeid med annet helsepersonell. At pasienten ikke har en spesifikk mening om dette, er ikke grunn for å kutte ut samarbeid med eller meldinger til fastlegen. Helsetilsynet forventer at du har direkte kontakt med fastlegen (for eksempel gjennom brev som du sender). De vil normalt ikke si det er god nok sikkerhet i at informasjon utelukkende formidles via pasienten.

E.R.